

stromingen enz. verklaren dus de temperatuurverschillen. De temperatuur zelf kan door hen niet worden verklaard. Zo is het ook met de waarde. Na onderzoek te hebben hoe arbeid, waarde, prijzen, vraag-en-aanbod, behoefte, en ruilwaarde zich onderling verhouden, komen wij tot de slotsom, dat de arbeid het enige vaste is, waaromheen al het andere draait. De staathuishoudkundigen, die zich blij maken met de bewering, dat de behoeften de waarde bepalen, zijn als de man, die gehoord heeft, dat de maan de aarde enigszins uit haar baan rukt en nu beweert, dat de kringloop die de aarde om de zon beschrijft, door de maan bepaald wordt. Het is duidelijk, dat de aanwezigheid van de maan alleen de tegen elkaar opwegende afwijkingen verklaart.

Zo is dan de arbeid aan de tijd gemeten de enig mogelijke maatstaf voor de waarde en is het arbeids-ur als rekeneenheid de enig mogelijke weg om tot een beheerste economie te komen. Wij hopen dat na deze uiteenzetting onze kameraad, die de vragen stelde een en ander duidelijker zal zijn geworden.

Beginselverklaring

De ontwikkeling van het kapitalisme, de productie om de winst, voert onvermijdelijk tot steeds nieuwe oorlogen. De immer groter wordende noodzaak om te produceren voor het militaire apparaat, brengt met zich mede dat de productie voor de levensbehoeften der massa's voortdurend meer in het gedrang komt. Dit heeft tot gevolg, dat het verbruik der arbeidersmassa's van bovenaf geregeld wordt en dit leidt weer tot de ontwikkeling van centrale apparaten, die het gehele maatschappelijk leven beheersen. De arbeiders worden daardoor meer en meer tot slaven van het staatsapparaat gemaakt en moeten daartegen in verzet komen, willen zij niet geheel ten onder gaan in een nieuwe verschrikkelijke wereldoorlog.

Het is onvermijdelijk dat de strijd voor hun bestaan, hen in verzet brengt tegen het staatsapparaat en op den duur tegen het gehele kapitalistische productie- en distributiestelsel.

Zij zullen gaan inzien, dat, willen zij hun bestaan en hun toekomst verzekeren, zij zelf de distributie en productie ter hand moeten nemen, om te produceren voor de behoeften.

De Communistenbond Spartacus wekt hen daarbij op, om de strijd hiervoor aan te binden, de leiding van de productie en distributie ter hand te nemen volgens algemeen geldende maatschappelijke regels en zo een gemeenschap van vrije en gelijke producenten te verwezenlijken.

De Communistenbond Spartacus ziet de noodzaak van een nieuwe arbeidersbeweging, waarin het zelfbewust handelen der arbeiders in de klassenstrijd, in het middelpunt geplaatst wordt.

Daarom keert zij zich tegen de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stelt de leuze:

De productie en distributie in handen van de arbeiders zelf! Alle macht aan de arbeidersraden!

Discussie

In „Van Onderen Op”, het weekblad. Zegt Frits Kief ons hoe het moet: Wat verkeerd is en wat goed is. En hoe of „De Vlam” het doet.

De linkse hoek die is veroordeeld. Want daar luistert niemand naar. Pas wanneer je groot gevoel hebt. Heb je gelijk, speel je wat klaar.

Ben je klein en luistert niemand. Heb je 't nooit bij 't rechte end. Dat 's 't criterium der waarheid (1) Zoals Kief het ons bekent.

't Reformisme was zo kwaad niet. Het heeft toch een taak volbracht! Kiesrecht en verbeteringen (2) Dat heeft het toch maar gebracht.

Dat het leidde tot de moord op Rosa Luxemburg, Liebknecht. Dat 't de Spartacus-beweging Neersloeg, blijve ongezegd.

Dat 't een barrière opwerpt. Als in 't Oost de vrijheid daagt. Dat 't Duitse vrijheidshelden Heeft vernietigd en belaaagd.

Dat 't de weergalozen opstand Van de arbeid aan de Ruhr Door de Generale afgeslacht. Met vriend Hitler op de loer.

Dat het door z'n samenspannen Tegen al wat hood verzet. 't Duitsland van de Generale Voor de Nazies heeft gered.

Dat moeten we nu vergeten. Deze taak hoorde er niet bij. Kiesrecht en verbeteringen..... Onthoudt het goed en..... pleit ze vrij.

Want met hen vorm ik het platform Voor de toekomst-maatschappij: Het verenigde Europa, Socialistisch nog er bij.

Deze politiek is praktisch. Veel belangrijker dan al. Dat gepraat van rekeneenheid. Communisme en zo al (3).

Producenten-associaties. Dacht je dat ik dat niet wist? Wolf heeft er nooit van gesproken. En die is toch marrekstist.

In de nevelen der toekomst. Ver heel ver, komt dat, misschien: Allereerst 't vereend Europa. En dan zullen we wel zien.

Hoe je van zo'n platform naar de Vrije associaties gaat? Dat komt wel vanzelf in orde. Daarvan dus niet meer gepaast.

Of die weg wellicht verkeerd gaat. Van de associaties af. Dat wil ik niet onderzoeken. Onbelangrijk! Daarmee af.

Aldus heeft vriend Kief gesproken. Dat is „Principiël debat”. Door ons aangevoerde gronden. Lapt hij netjes aan z'n..... laars.

Zeg ik „gat” dan vindt meneer licht. Mijn debat op een laag peil. (4) Zetter vergeet dus de l niet. Anders ben 'k. nog niet in stijl.

Een keer doet hij toch een poging. Maar die is toch wel naief. Want beperkte loonconflicten. Zijn die 'r eigenlijk wel, vriend Kief?

Loonstrijd met bedrijfsbezetting. Regimenten van de staat. Met zoiets als van een veldslag. Dat is, zoals het heden gaat.

Wie 't conflict steeds zo beperkt houdt. Is de vakvereniging. Die de staat vast in zijn hand heeft. Dit vormt de belemmering.

Of, zij dient partij-belangen. En verdeelt wat, saam vereend. Klassestrijd had willen voeren. Zoals Spartacus het meent.

Strijd is nu alleen slechts moog'lijk. Tegen staat en vakverbond. Door de eigen organisatie. Steeds op het bedrijf gegrond.

Dit zijn reeds in kiem de raden. Als ze 'r dan toch moeten zijn. Waarom ze dan niet voorbereiden? 't Licht volkomen in de lijn.

Als de klassestrijd alleenlijk 't Kommunisme-wrochten kan. Moeten we van hem dus uitgaan. En niet wijzer wezen dan.

Ons d'ontwikkeling hem zien laat. En hem dienen, metterdaad. Maar ook dienen met ons denken. Dat is, waar 't bij ons om gaat.

Niet van bovenaf beginnen. Bij partij en parlement. Maar van onderen op aanpakken. Daar zijn we bij 't juiste end.

Dus van onderen op, van onderen. Met het proletariaat. In zijn neer- en in zijn opgang. Naar de wereldarbeidsraad.

Citaten uit het artikel van F. Kief.

(1) Voor mij is geen enkel „gelijk” van betekenis, als men er niet in slaagt de arbeidersklasse van dit gelijk te doordringen.

(2) Wanneer wij de moed hebben kritisch te staan tegenover, ons eigen verleden, dan zullen wij moeten erkennen, dat het reformisme meer in overeenstemming is geweest met de mogelijkheden, die de ontwikkeling van de burgerlijke staat geboden heeft dan het revolutionarisme. Het reformisme heeft binnen de nationale staat een beperkte taak volbracht. Welke waarde men ook aan het algemeen kiesrecht moge toekennen, hoe kritisch men ook tegenover de sociale verbeteringen moge staan: feit is dat deze ontwikkeling behoort bij de groei van de kapitalistische nationale staat.

(3) Belangrijker dan beschouwingen over „De rekeneenheid van het kommunisme” is nu in deze tijd.

(4) Ik meen dat ik hiermee in enkele woorden al een behoorlijk antwoord gegeven heb aan Jo Meyer. En eigenlijk ook aan mijn oude vriend Jan t. S., die m.i. op een te laag vlak discussieert.

ZOMERDAG OVERVEEN

Spartacusvrienden van Amsterdam, Haarlem, Velsen en de Zaanstreek, verzuimt a.s. Zondag de tweede Zomerdag niet!

Treinreizigers Amsterdam verzamelen vóór het Centraal Station tien over tien; fietsers om 9 uur bij het standbeeld van Domela Nieuwenhuis.

Allen verzamelen om kwart voor elf bij het station Overveen.

Het 3e kwartaal aangebroken.

Stort Uw abonnementsgeld,

Vrienden.

10 JULI 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No 28

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

Het Conflict Joegoslavië-Rusland

Onder pakkende titels brachten de vorige week de dagbladen het bericht over de breuk tussen Joegoslavië en Rusland. Bijna al deze titels droegen een persoonlijk cachet: „Tito valt in ongenade”; „Banvloek over Tito” enz. Daaruit blijkt, hoe de dagbladpers haar lezers beoordeelt en meent gebeurtenissen als deze, te kunnen voordragen als een soort persoonlijke politiek, die wel is waar van internationale betekenis is, maar die dan toch in de allereerste plaats betrekking heeft op de onderlinge verhoudingen tussen de staatshoofden.

Wij willen niet ontkennen dat de beslissingen in de politiek worden genomen door hooggeplaatsten, maar het is natuurlijk niet zo, dat zij een persoonlijke politiek voeren. Voor hun daden is een gehele groep of klasse verantwoordelijk.

Maar ook zulk een groep, ook vaak een klasse, kan in bepaalde omstandigheden niet vrij beslissen. Aan de staatkundige formatie en dus aan de heersende klasse van een bepaald gebied worden in het kapitalistische stelsel ook economische voorwaarden opgedrongen, waaraan zij zich niet, onttrekken kan. Alleen hij, die de economische verhoudingen in het oog houdt, kan de politieke gebeurtenissen verklaren, hetgeen insluit, dat men de politiek niet uit de politiek kan verklaren, wat echter wel de gebruikelijke methode is. Wanneer wij het door de Kominform gepubliceerde communiqué lezen, valt ons op, dat Tito en de Joegoslavische communistische partij van zeer verschillende fouten en misdaden worden beschuldigd. Trotskisme en nationalisme, onbekwaamheid en verwaandheid, rechtse en linkse afwijkingen, reactionaire koelakkenpolitiek (de partij is de weg ingeslagen van een boerenpartij), en anderzijds te snelle collectivisatie van het kleinboerenbedrijf enz. enz.

Zoals de lezer ziet een fraseologische opsomming van gebreken, die berust op een Russische schematische terminologie. Mogelijk kan dat op lezers van „De Waarheid” indruk maken; een denkend arbeider echter verlangt begrijpelijke taal, verlangt zonder een fraseologisch jargon een beschouwing over hetgeen er nu eigenlijk aan de hand is.

Zouden wij de stalinistische partijen in andere landen, in de beschouwing betrekken, dan zou de conclusie alleen kunnen zijn, dat b.v. de Franse en de Nederlandse partijen van Stalinistische huize eveneens nationale politiek propageren, en het nationalisme bevorderen. Dan zou de vraag rijzen, of met de verkiezingen ook hier niet allerlei beloften aan de boeren worden gedaan, die niet kunnen worden verwezenlijkt.

Maar bepalen wij ons tot Joegoslavië. We komen er dus niet met personen op de voorgrond te schuiven. We komen er ook niet met Russische frases. We kunnen hetgeen plaats vindt alleen begrijpen, wanneer we de positie waarin Joegoslavië verkeert aan een onderzoek onderwerpen.

Sedert de laatste twintig jaar is in dat land evenals in de andere Balkanlanden, een industrialisatie-proces aan de gang. Dat gaat zeker niet in een sneltrein-vaart, maar de heersende klassen van die landen stuwen de economie in die richting, als enig middel om zich in de wereld, nog te kunnen handhaven. Sedert de eerste wereldoorlog is dit streven in het veel vergrote Joegoslavië, dat voorheen en grotendeels ook nu nog, door een grote massa kleine boeren wordt bewoond, die onder zeer achterlijke methoden hun bedrijfsjes exploiteren en verschrikkelijk worden uitgebuit, positiever geworden.

Joegoslavië is en was een kruispunt van belangen. Duitsland van de eerste en tweede wereldoorlog drong naar het Oosten en poogde deze landen economisch aan zich te onderwerpen. Nu deze imperialistische macht is uitgevallen, treedt de Russische expansie naar het Westen en Zuid-Westen in zijn plaats. Moest destijds de Duitse drang worden gekeerd door Engeland en Rusland, de Russische drang moet nu worden tegengegaan door Engeland en Amerika. De van ouds beruchte politieke Balkanverhoudingen waren dan ook uitvloeisel van deze voortdurende imperialistische belangen tegenstellingen.

Onder deze omstandigheden moest in het verleden Joegoslavië zich trachten te handhaven, trachten tot een nationale economie te komen, trachten een werke-

lijke kapitalistische staat te worden. Men zal begrijpen, dat het daarbij steeds afhankelijk was van de internationale politieke verhoudingen.

Het industrialisatie-proces vereist kapitaal-investeringen. Daarvoor bestaan maar twee methoden. De eerste berust op een verschrikkelijke uitbuiting van de bevolking; een zeer laag levensniveau, gepaard gaande met een zo hoog mogelijke, op de export gerichte opvoering van agrarische producten en delfstoffen. Maar dit laatste vloekt met de achterlijke toestand vooral op de landbouwbedrijfsjes, die nauwelijks in staat zijn de dorpen en kleine steden van voedsel te voorzien.

De tweede mogelijkheid is: buitenlandse credieten. Maar deze methode maakt het land afhankelijk van dat buitenland. De eerste methode geniet dus vanzelfsprekend de voorkeur.

U ziet, hoe moeilijk deze nationale politiek was en ze is er na de tweede wereldoorlog niet makkelijker op geworden.

De handelspolitiek die Duitsland onder Hitler, vooral op de Balkan heeft toegepast, en die de vorm aannam van bilaterale handelsovereenkomsten, en barterovereenkomsten, hield in, dat Duitsland praktisch geheel de agrarische productie opkocht, onder voorwaarde, dat de betaling plaats vond door levering van industriële producten en machines enz. Daarover zou een boekdeel te schrijven zijn en we moeten veel interessants ongezegd laten. Het resultaat was, dat Duitsland dreigde dit gebied economisch geheel te veroveren. Van 1931 tot 1937 steeg de Duitse invoer in Joegoslavië van 19.2 tot 32.3 pct. De uitvoer naar Duitsland van uit Joegoslavië steeg in die periode van 11.3 tot 21.7 pct. Nadat Sudetenland en Oostenrijk door Duitsland waren geannexeerd en er gesproken werd van Groot-Duitsland stegen in 1938 de percentages van invoer en uitvoer tot 40.5 en 42.7 pct. Reeds hieruit is af te leiden, hoe zeer Joegoslavië meer en meer van Duitsland afhankelijk werd.

Ten aanzien van de buitenlandse kapitaalbeleggingen was in die periode evenzeer een groeiende invloed van Duitsland te constateren. Dit alles eindigde na de militaire ineenstorting van Duitsland. Joegoslavië werd ingelijfd in de Russische sfeer. De problemen bleven, werden zelfs moeilijker. De Duitse handel viel uit, die met West-Europese staten verminderde. Rusland nam voorheen een zeer onder-

geschikte plaats in: De drang naar industrialisatie blijft, maar wat kan Rusland bieden? De voornaamste Joegoslavische export-producten zijn delfstoffen, hout en graan. Hout en graan zijn producten, die Rusland zoal niet nu, dan toch straks weer zelf zal willen exporteren. De beide landen zijn te dezer zake eer concurrenten op de wereldmarkt dan op elkaar afgestemd. Wat kan Rusland leveren? Het zal niet medewerken aan de industrialisatie van de Balkan, de eerste tijd zeker niet.

De heersende laag in Joegoslavië staat voor de vraag, hoe zij de nationale economie moet organiseren. Ze moet zoeken naar plaatsvervangers van Duitsland. Het Westen zou graan kunnen gebruiken, hout en delfstoffen. Het Westen zou wellicht industrieproducten kunnen leveren en Amerika credieten voor de industrie. Dat is het „nationalisme” van de Joegoslavische regeerders; waardoor zij in conflict komen met Rusland. Het land moet zijn agrarische productie opvoeren en dus de landbouw voor zover die op grotere bedrijven uitgeoefend wordt steunen. Dat is wat men in Rusland „koelakkenpolitiek” noemt. Tegelijkertijd moeten de achterlijke kleine bedrijfsjes tot collectieve bedrijven worden samengesmeed — zoals ook destijds na de revolutie Rusland zelf moest doen. Dat is de „linkse afwijking”, waaromtrent Rusland beweert dat Joegoslavië daarvoor niet rijp is. Maar de regeerders hebben geen keus, zij moeten voort. De industrialisatie eist export en die kan alleen worden vergroot door de ingrijpende maatregelen hierboven uiteengezet.

Dit is de oorzaak van de breuk tussen Joegoslavië en Rusland. Omtrent de politieke ontwikkeling van één en ander zou nog veel zijn te zeggen. Het zou teveel worden voor één artikel. Laten wij daarom volstaan met op te merken, dat er dus in het gehele gebeuren geen sprake is van proletarische politiek, arbeiderspolitiek. Het geheel draait in de grote politiek om de vraag in hoeverre Joegoslavië zal pogen een positie in te nemen tussen het Amerikaanse monopolie- en het Russische staatskapitalisme en in hoeverre dat mogelijk zal zijn. Daarbij komen ook de problemen opnieuw aan de orde van een coördinatie van de Europese economische belangen.

In Frankrijk en Engeland zal opnieuw de gedachte worden gevoed van een wat onafhankelijker Europa, onafhankelijker ook van Amerika. Maar dat strookt uit de aard van de zaak weer niet met de Amerikaanse inzichten.

Zouden dergelijke Europese gedachten weer sterker gaan leven, dan zal ongetwijfeld Amerika, door middel van de Marshallcoördinatie, zijn invloed tot gelding brengen. Zo lopen allerlei kapitalistische belangen op- en door elkaar. Een ware heksenketel.

Toch moeten wij daarover als arbeiders eigen inzicht veroveren, want alleen eigen inzicht stelt ons in staat tot arbeiderspolitiek te komen. Zolang dat niet gebeurt, blijven wij degenen die worden geschoven en worden uitgebuit.

Van het Stakersfront

In het nummer van 29 Mei plaatsten wij een korte beschouwing over het nu inmiddels weer achter de rug zijnde en voor de betreffende arbeiders in een nederlaag geëindigde conflict bij de K.L.M.-nieuwbouw te Den Haag. Over dit artikel kwam van een Haags lezer-bouwwerker, E.V.C.-lid, een verontwaardigd schrijven binnen, waarin hij meende ons van leugens te moeten beschuldigen. Redden, dat we eerst nu hier op terugkomen is gelegen in het feit, dat we nog al enige moeite hebben gehad om onze informatiebron thuis te kunnen treffen en voorts heeft ziekte ons verhinderd eerder te schrijven.

Laten we allereerst voorop stellen, dat vele arbeiders nog deze grote fout maken, dat, wanneer zij iets horen of lezen waarmee zij het niet ten volle eens kunnen zijn, direct in een scheldtoon vervallen en spreken van „leugens”. Wanneer we het werkelijk menen met ons „socialist zijn”, dan kunnen we ons indenken dat kameraden geheel te goeder trouw fouten in hun berichtgeving maken. En wanneer we dus eerlijk socialist willen zijn, dan wenden we ons in zo'n geval tot de desbetreffende kameraad of desbetreffend blad en wijzen op de onjuistheid met het verzoek tot rectificatie. Zonder twijfel zal dan zulks, wanneer het in kameradschappelijke toon gedaan wordt, ook gebeuren. Alleen op deze wijze kweken we de juiste kameradschap en alleen zo komen we tot opbouwende kritiek.

En nu „de leugens”. Wij schreven, dat de betreffende arbeiders een loon verdienen van pl.m. f 50.— per week waarvan hen dan nu f 7.50 z.g. prestatie- of kledinggeld gekort werd, wat mede aanleiding, zelf voornaamste aanleiding tot het conflict werd. Neen, zegt de briefschrijver, dat is een leugen. We verdienen meer, we kwamen wel aan de f 60.—. Doch hij zal het toch met ons eens zijn, dat al verdienen je ongeveer f 60.— per

week en je moet zo omstreeks een tientje per week loonbelasting betalen, dan verdien je in werkelijkheid maar f 50.— en zo was het ook door ons bedoeld. We hielden alleen maar rekening met het werkelijk ontvangen loon en valt deze „leugen” weg. Leugen numero twee zou zijn, dat er wel door de E.V.C. geprobeerd was om de andere arbeiders o.a. van de nieuwbouw-stadhuus tot een solidariteitsstaking te bewegen doch dat zulks, tengevolg van de lamelidige houding van die arbeiders, was mislukt. Wederom spijt het ons voor onze briefschrijver, dat we niettemin aan onze berichtgeving n.l. dat dit niet geprobeerd is, moeten vasthouden. We hebben ons naar aanleiding van zijn schrijven tot verschillende arbeiders gewend, werkzaam aan bedoelde nieuwbouw en deze houden vol nergens v.a. te weten. Nu kan het natuurlijk gebeurd zijn, dat getracht is bij een enkeling, o.a. bij onze briefschrijver of bij eigen leden dat te bewerkstelligen, doch dit bevestigd toch hetgeen wij schreven „dat de N.V.V.-leden, die nu naar de E.V.C. zouden willen gaan, daarmede van de regen in de drup kwamen, want dat ook de E.V.C. niet de strijdorganisatie der arbeidersklasse was”. Vast staat in ieder geval dit, dat dus de mogelijkheid bestaat, dat individueel gebeurd is tot solidariteitsstaking te bewegen en dan nog maar bij een enkeling en niet bij het verzamelde bedrijfspersoneel, doch dat de E.V.C., die zegt de strijdformatie der arbeidersklasse te zijn, dit heeft verzuimd.

Maar, onze briefschrijvende kameraad schijnt de uiteindelijke les welke wij in bedoeld artikel hebben trachten vast te leggen, in het geheel niet begrepen te hebben. Het ging in de eerste plaats niet om de E.V.C. of het N.V.V. Integendeel, wij achten de E.V.C. of het N.V.V. of welke vakorganisatie dan ook, allen gelijk, een even grote belemmering in

de strijd der arbeidersklasse. Juist het zich laten verdelen in diverse hokjes, in verschillende partijen en/of vakorganisaties belemmert de eenwording van de arbeidersklasse. Bovendien is dit soort organisaties schadelijk voor de arbeidersstrijd, omdat ze niet zijn gebaseerd op het zelf doen en denken van de arbeiders uit de bedrijven. De leiders zullen alles wel opknappen. Daarvoor is men toch immers lid en betaalt men toch zijn contributie? Neen kameraad, willen we werkelijk tot eenheid komen, willen we werkelijk strijd, dan zullen we het zelf moeten doen. Dan zullen we over alle politieke of geloofsverschillen heen in ons eigen bedrijf zelf onze eenheid moeten bouwen. Niet buiten, doch in het bedrijf. Vechten onder eigen gekozen leiding voor de overwinning van onze klasse, voor de inbezitting van de bedrijven, voor een vrije maatschappij van gelijke producenten en consumenten.

Mededelingen van redactie en administratie

In verband met het zomerkamp verschijnt Spartacus no. 32 van Zaterdag 7 Augustus één dag vroeger, terwijl het nummer van 14 Augustus uitvalt.

Wij herinneren er de abonnees nogmaals aan, dat het derde kwartaal is aangebroken. Stort s.v.p. uw abonnementsgeld en doet er een bijdrage bij voor het fonds „Spartacus op de Vesuvius”, vrienden! Bij voorbaat dank!

„Met taai geduld uit de schuld.”
Geeft Uw bijdragen voor
„Spartacus op de Vesuvius.”
Adres: Jac. Rijpkema, den Haag,
Stortenbekerstraat 7.

Nabeschuwing Zomerconferentie

Organisatie en inzicht.

Het is nodig een nadere beschouwing te wijden aan de discussies op de Zondag 6 Juni te Rotterdam gehouden bondsconferentie van Spartacus. Die noodzakelijkheid betreft in het bijzonder de vraag, hoe en op welke wijze arbeiders die de zelfactie en de zelforganisatie van de klasse voorstaan, werken kunnen in organisaties die lang niet voldoen aan de eisen die de moderne verhoudingen in het kapitalisme stellen, zoals dat ook het geval is met de Onafhankelijke Vakbeweging, die haar ontstaan vond in het verzet tegen de aan de C.P.N. onderworpen bureaucratisch-centralistische leiding.

In het algemeen staat voor de kameraden in Spartacus wel vast, dat men zich niet moet onttrekken aan het propagandistisch werk voor de nieuwe ideeën in zulke organisaties. Begrepen wordt, dat de strijdvormen van de klasse niet zomaar worden „uitgedacht” en gepropageerd, om daarna, door de massa met verwerping van alle oude vormen te worden toegepast. Deze dingen gaan zo niet. In deze klassenmaatschappij zijn de arbeiders gedwongen de strijd tegen de uitbuiting te voeren. Zij hebben dat in het verleden gedaan, soms krachtig, soms ook minder krachtig. Zij zullen dat ook in de toekomst doen en de zwakke wijze waarop vooral in Nederland die strijd nu plaats vindt, is ongetwijfeld minder een kwestie van het bouwen van de juiste organisaties, als wel van het inzicht, dat de oude strijdwijzen en strijdorganisaties ondeugdelijk geworden zijn in dit zich steeds meer organiserende kapitalisme. Dat laatste klemt te meer in gebieden als Europa, waar het stelsel niet meer bij machte is aan de arbeiders dragelijke arbeidsvoorwaarden te bieden.

Men kan ook de kwestie van organisatie en inzicht niet splitsen. De klasse moet strijden, georganiseerd strijden. De noodzaak van organisatie leeft ondanks het huidige zwakke klasseoptreden, sterk onder de arbeiders, sterker dan wij zouden veronderstellen, wanneer wij dat alleen gingen afmeten naar het aantal in vakbonden verenigde arbeiders. Zouden wij het alleen daarnaar afmeten, dan zouden wij verschillende factoren verwaarlozen en verkleinen. Wij zouden het bestaande inzicht van de noodzaak van organisatie verkleinen. Men zou ons tegenwerpen, dat het doorsnee-vakbondslid zich gehoorzaam heeft ingeschakeld in de moderne organisatie van het kapitalisme; dat de vakbonden delen zijn van deze gehele machinerie. Maar hoezeer dat laatste juist is, de geschiedenis van de vakbeweging is toch oorspronkelijk een geschiedenis van de klasenstrijd. De oorspronkelijke vakbonden waren strijdorganisaties en eerst in een bepaalde ontwikkeling van het kapitalisme zijn zij geworden tot onderdelen van het kapitalistisch organisatieleven. Veel arbeiders zien de vakbond nog als strijdapparaat, maar zij is het niet meer.

Juist daaruit blijkt hoezeer de wijze van arbeidersorganisatie maatstaf is voor het bewustzijn omtrent de werkelijke klasseverhoudingen. Dat is ook de oorzaak, dat veel arbeiders, en vaak lang niet de eersten de besten, die zich wel bewust zijn van de noodzakelijkheid van het voeren van de klasenstrijd, wanneer zij de houding en het optreden van hun leiding veroordelen, van mening zijn, dat er alleen andere leiders moeten komen, dat zij die leiders moeten vervangen door betere. En zelf wanneer zij moeten vaststellen, dat zij in de vakbond de leiders niet kunnen vervangen, dan trekken zij er vaak wel uit, maar een deel blijft er hangen, of is alleen bezielde door de gedachte, een nieuwe verbeterde vakbond op te richten, met nieuwe leiders. Een ander deel draagt inzichten bij zich, dat ook het organisme zelf „verbeterd” moet worden en in dat deel zijn nog allerlei nuanceringen. Met dit alles moet worden rekening gehouden, wanneer de vraag aan de orde komt, hoe en op welke wijze onder deze kameraden moet worden gewerkt aan de verbreiding van nieuwe inzichten.

Organisatie groeit in de strijd.

Wij treden nog even terug op de gestelde kwestie, dat de noodzaak van organisatie sterk onder de arbeiders leeft. Wanneer wij dat gingen afmeten naar de aantallen in vakbonden aangesloten arbeiders, dan zouden wij, merkten wij reeds op, ook bepaalde factoren verwaarlozen. Wij bedoelen, dat er zeker onder de ongeorganiseerden (dat wil zeggen: niet-bij-een-vakbond-aangeslotenen) veel arbeiders zijn, bij wie de noodzaak van georganiseerde klasenstrijd leeft, maar die tot het beest zijn gekomen, dat de vakbonden geen deugdelijke strijdorganisaties meer zijn. Onder hen zijn er, die bereid zijn mede te werken aan eigen arbeidersstrijdformaties op de grondslag van de bedrijven.

Zien we de zaak zo, dan wordt het ons duidelijk, dat het met het klasenstrijd-besef niet zo slecht is gesteld, als men wel eens meent. Besef van strijd-noodzaak en organisatie-noodzaak is zeker bij velen aanwezig. Maar velen zien niet de ruusachtige veranderingen, die zich in het kapitalisme voltrokken en daarom kunnen zij ook de strijdvormen, de organisatievormen niet vinden, die nu de klasse behoeft. Min of meer gaat de grote meerderheid van de arbeiders gebukt onder totaal versleten inzichten. Het nieuwe inzicht kan voor de arbeiders niet worden „uitgedacht”. Zij strijden hun dagelijkse strijd en wij met hen. Hun organisatie-vormen beantwoorden aan hun algemene inzicht. In de strijd zelf leren zij wat onjuist en juist is. De klaarbewustenen zullen zich steeds gedrongen gevoelen nieuwe inzichten onder de kameraden te brengen entot gemeengoed te maken. Waar dat mogelijk is, zullen zij het willen proberen. Waar dat niet mogelijk is, zullen ze verstandig doen zich de moeite te sparen.

In organisaties die volkomen beheerst worden door centrale instanties, die garanderen, dat het geheel ingeschakeld is en blijft, in het georganiseerde kapitalisme, die dat kapitalisme erkennen en daarom erkend worden, is dat propagandawerk niet mogelijk. Het komt er daarbij niet op aan, of deze instanties accoord gaan met de huidige kapitalistische politiek en economie. Al die organisaties, die dienstbaar zijn, of willen zijn, aan een stelsel waarbij, of de staat, of de monopolies met gebruikmaking van de staat, het economisch leven beheersen, zijn ondeugdelijk voor de bevrijding van de arbeidersklasse, omdat zij de beheersing over de arbeiders tenslotte aanvaarden.

De klasenstrijd van de arbeiders, uiteindelijk hun bevrijdingsstrijd, is een strijd van henzelf. Elke organisatievorm (hoe onvolkomen ook) van de arbeiders zelf, berustende op de wil tot strijd tegen de uitbuiting, kan echter het wordende nieuwe inzicht bevorderen. Overal waar de arbeiders de drang tot zelf doen tot uiting brengen in organisaties, die zich nog niet inschakelen in het kapitalistisch-organisatieleven, is de mogelijkheid van groeiend inzicht aanwezig en daar moet deze mogelijkheid worden benut.

Lagere vormen van strijdorganisatie.

Wij erkennen graag, dat de zelfwerkzaamheid het klaarste daar aan de dag treedt waar de arbeiders in de bedrijven zelf tot strijdformaties komen

SPARCUS

„Ik herhaal wij moeten een stad hebben, die ons toebehoort. Maar wij hebben geen belegeringswerktuigen.....”

— 0 —

Een golf van onrust ging door de massa. Tegen elkaar aangedrukt begonnen de mannen te trappelen, zich te bewegen, evenals wanneer men een bekoring ontvlucht en zijn ledematen beproeft.....

— 0 —

„Wij hebben geen begeringswerktuigen en het is niet waar, dat de muren vanzelf instorten. Maar wij zullen voor hun poorten kampen en door elke poort en elke bres zullen wij onze boodschap zenden aan de slaven in de stad en wij zullen die herhalen, totdat hij verstaan is. Wij zullen hun zeggen: de gladiatoren

van Lentulus, Batuatus van Capona vragen U, waarom de sterken de zwakken zullen dienen en het grote aantal een handvol. De vraag zal op hen neervallen als de regen van stenen uit de grootste catapulten, en de slaven zullen haar verstaan. Zij zullen hun stem verheffen en hun kracht bij de onze voegen. Dan zullen er geen muren meer zijn.....”

— 0 —

Spartacus bemerkte plotseling, dat er ook vrouwen in de menigte waren. In hun ogen, die hem niet loslieten, las hij, dat zij naar adem hijgden en in hevige beroering waren gebracht. Maar de mannen waren

de slaven moesten, voordat de regentijd begon, zich meester maken van de eerste burcht, waarop de broederschap der slavensteden zou volgen, de grote staat van het recht en de goede wil: de Zonnestaat.

— 0 —

— Maar temidden van de menigte van toehoorders bevonden zich twee oude gemeentelijke schrijvers, die de eerste raadsheer van Nola, Aulus Egnatus, in 't geheim had gezonden, om de bedoelingen der horde te peilen. Zij gingen op in de massa, zij dronken als de anderen de woorden in van de man in de dierenhuid, maar lieden van leeftijd en ervaring als ze waren, begrepen ze, dat het voortaan niet alleen om hun stad ging, maar om Italië, om het Romeinse Keizerrijk en bijgevolg om de bewoonde wereld.

en zij deze formaties zelf blijven beheersen. Maar zonder daarop nu diep in te gaan, zal het duidelijk zijn, dat ook dat niet voldoende is. Succesvol optreden zelfs om eenvoudige arbeidsvoorwaarden stelt tegenwoordig nog veel hogere eisen, om maar niet te spreken over de eisen die gesteld worden aan de strijd om een nieuwe maatschappelijke orde. Maar sprekende over de moeilijkheden van vandaag en vaststellende, dat de arbeiders nog vaak tot veel ondienstiger vormen van organisatie komen (z.g. zelfstandige vakbonden enz.) is het ons duidelijk, dat wij moeten spreken over de moeilijkheden, die wij daarbij ontmoeten. Het is ons duidelijk, dat voor nieuwe inzichten bewust werkende arbeiders in deze soort organisaties regelmatig voor verantwoordelijkheidsconflicten worden geplaatst. Een lijn daarvoor, een schema daarvoor, is niet te bepalen. De plaatselijke verhoudingen, de richting waarin zich het gehele organisme ontwikkelt, zijn daarbij van grote betekenis.

Ook de positie waarin zich de klasse bevindt, of zij tot strijd gedreven wordt, is zeer belangrijk. Wij mogen wel vaststellen, dat wanneer in Nederland de eerstkomende periode grote strijd uitblijft, de O.V.B. de kans loopt zeer snel tot een ordinaire vakbond te verworden. Wanneer er echter strijd komt op de grondslag van de bedrijven, dan kan zij zich thans nog ontwikkelen tot een organisme, dat waardevol werk kan leveren. Er zijn ongetwijfeld zeer zwakke punten in deze mogelijkheid, maar zij sluiten aan op het zwakke inzicht van de klasse. Er is naar onze mening een veel te zwak eigen willen bij de in de O.V.B. georganiseerden; een veel te sterke vakbondsleden-mentaliteit. Dat heeft reeds nu tot gevolg, dat een bedenkelijke bestuurdersmacht van de aanvang af aanwezig is, ja..... moet zijn. Wanneer de leden niet bewust handelend en beslissend optreden, dan treden functionarissen in belangrijke aangelegenheden op.

Daarbij behoeft niet eens kwade wil aanwezig te zijn, om toch een volkomen overbodige vijfde vakcentrale te doen groeien. Bewuste arbeiders zullen zich daartegen verzetten moeten, ook dan, wanneer de bestuurdersplaatsen aan hen zelf zouden kunnen toevallen. Ze zullen die dan niet moeten aanvaarden, zonodig weer afstaan.

Onze verantwoordelijkheid.

Maar daar, waar de drang naar zelfstandige arbeiders-bedrijfsorganisatie gedragen wordt door de aangesloten arbeiders, werkelijk gedragen, daar kan niemand zich onttrekken aan zijn verantwoordelijkheid om mee te werken, wanneer de arbeiders hem aanwijzen als hun vertrouwensman. Op de voorgrond moet dan steeds staan, dat zij zich niet beschouwen en beschouwd mogen worden als „bestuurders”, doch slechts als vertrouwensmannen, opdrachtneemers, die slechts mogen uitvoeren, hetgeen de arbeiders zelf als hun wil kenbaar maken. Van geval tot geval zal dan steeds moeten worden beoordeeld of men de verantwoordelijkheid voor een genomen besluit dragen kan, of niet. Kan dat niet, dan dient men af te treden. Het besluit van de arbeiders is echter wet. Zonder de eigen wil van de arbeiders is toch niets „klaar te maken”.

Maar voor arbeiders die zich bewust zijn van het nodige nieuwe is daarmee eigen verantwoordelijkheid niet afgedaan. Wanneer een organisatie van arbeiders streeft naar erkenning door de overheid, dus naar inschakeling in de heersende orde, een staatsorde, een partijheerschappij, dan is het zonder meer duidelijk, dat afstand wordt gedaan van de eigen arbeidersmacht. De verantwoordelijkheid eist dan dat men terugtreedt en..... uittreedt.

Er zijn zwakke punten in de O.V.B. Wij merken dat reeds op. Een afzonderlijke opzichtersbond van havenpersoneel, een overheidsorganisatie waarin de bestuurders de lijn dreigen aan te geven, die straks mogelijk naar toetreding in het georganiseerd overleg zal streven, dat zijn enkele punten waarop wij de aandacht vestigen.

Maar anderzijds, arbeiders die zoeken naar nieuwe vormen en naar zelfwerkzaamheid van de klasse.

Bewust van onze verantwoordelijkheid als dragers van nieuwe gedachten, zullen wij moeten doen, wat mogelijk is, om in de huidige O.V.B. de idee te propageren van een onafhankelijk verbond van bedrijfsorganisaties, waarin de arbeiderswil heerst en waar gezocht wordt naar de beste vormen van strijd, voor dit tijdvak van de arbeidersbeweging. Over dit alles is veel meer te zeggen en moeten ook andere en aanvullende gedachten worden uitgesproken. Daarover verlenen wij gaarne aan andere kameraden het woord.

Verspreide Chijntjes

En niet van A. Verwey.
Nog niet uitgegeven.

„De Vlam” van 4 Juni publiceerde onder de titel „De Wolff contra de Kadet” een artikel van de hand van Sam de Wolff, dat zich tegen het boek van Jac. de Kadet „Verdediging van het Westen” keert. In dit boek laat De Kadet zich laatdunkend over het Marxisme uit en hooit in het bijzonder de stelling van Marx over het omslaan van de kwantiteit in de kwaliteit. De Wolff gaat daarop in, op zijn bekende scherpe wijze. Een en ander is voor één van onze vrienden aanleiding geweest tot onderstaande dichterlijke ontboezeming.

De grote Wolff en de kleine Kadet.

Een grote Wolff en een kleine Kadet,
Die zaten beiden in één blad;
En de Wolff die zei: „Zeg scheelt jou wat?
Scheer je weg!”

En de Kadet, die zei: „Marx?..... 'n doolie hond!
En ik ben de Kadet, niet zonder grond;
Hou jij dus nou jouw grote mond;
Scheer je weg!”

„Scheer je weg: Oi, Oi! Scheer je weg: nebbisch.
Scheer je weg, weet je veel; scheer je weg:
die 's niet mis!
Oei, oei. Ciz, Ciz! Oef, oef! Nauw-moe, mauw!
Kwantiteit-kwaliteit is alleen bluf voor 't grauw.”

Maar de grote Sam, die smeed de Kadet
Met één ruk van de leidersmat.
Maar wij vragen die lui: „Zeg scheelt jullie wat?”
Soms trapt er wel een,
Een ander op de teen,
Doch voor ons deugt van die hele Leiders-klik
geen:

Scheert je weg!
Want een andere Wolff en een andere Kadet,
Schrijven later weer samen in eenzelfde blad,
En ze lachen en praten: „Och hemeltje, wat
Schreef je toch allemaal!
Ja, hij stond voor schandaal,
't Is gek, maar een leider krijgt ook wel es wat!”

ZOMERWERK 1948

Zomerkamp

We zijn aan het aftellen; nog vier weken scheiden ons van een naar wij hopen zonnig zomerefeest in Putten.

Het lijkt ons gewenst nu langzamerhand iets mede te delen over hetgeen we moeten meenemen. Daartoe behoren allereerst de distributiebescheiden. Per persoon moet aan bonnen worden ingeleverd: brood (tenminste) 2000 gram; boter 250 gram; kaas 100 gram; vlees 200 gram; suiker 350 gram en vermicelli 1 bon. U ziet, als er wat meer ingeleverd kan worden, is dat welkom en komt het ons allen ten goede.

Iedere deelnemer neemt natuurlijk dekens en een kussensloop mee. Aanbevolen wordt om van een laken of dunne deken een slaapzak te maken. Dat is erg aangenaam, want men kan zich dan niet bloot woelen.

Wie met een tent komt, moet er voor zorgen een geldige kampeerkaart te hebben.

SPARTACUS-BIJEENKOMST TE ENSCHEDÉ

ZONDAG 18 JULI a.s. belegt Spartacus een cursus-vergadering in
Hotel „AVION”, Deurningerstraat. — Aanvang 10 uur precies.
2 inleidingen: (Zaalje gaat halftien open)

UIT HET LAND VAN KATOEN EN HEIDE

en

DE ALGEMENE TOESTAND EN DE ARBEIDERSKLASSE

Wij nodigen de Twentenaren uit aanwezig te zijn.

Over de reisgelegenheid schrijven we nog in een van de volgende nummers van Spartacus.

Het aantal deelnemers draait nu om de zeventig. U ziet, het loopt regelmatig omhoog. Wij weten dat er tenminste nog een vijftal twijfelaars zijn. Het aantal kan dus snel oplopen. Bovendien, rond 14 Juli moet de indeling van het kamp worden gemaakt door de kampouders. De tijd van aarzelen is dus nu voorbij. Nu moet er beslist worden.

Uit een aantal plaatsen kregen wij nog alleen opgave van het aantal deelnemers. In verband met het vorenstaande, moeten nu ook namen en adressen worden opgegeven. Dat is ook daarom nodig, omdat wij in afwijking van onze vorige kampen, het voornemen hebben vooraf aan alle deelnemers een deelnemerskaart toe te zenden. Ook die wordt verzonden in de week van 12 tot 17 Juli. Wie dus daarna een deelnemerskaart heeft ontvangen, is verzekerd van zijn of haar plaats. Opgaven nog steeds te richten aan C. v. d. Kull, 1e Oosterparkstraat 127 II, Amsterdam Oost. Werkgroep Zomerwerk.

2e en 3e Zaterdag 1948.

De tweede Zaterdag, te Overveen, gehouden op Zondag 4 Juli, is weer goed geslaagd, ondanks dat het weer iets kouder was. Het aantal deelnemers is in stijgende lijn. Allen waren zeer voldaan. We hebben onderling gediscussieerd, samen gespeeld, wedstrijden gehouden voor lichaam en geest, twee minuten speeches gehouden, en..... de keuken was weer fijn in orde.

De afspraak is nu: Zondag 25 Juli a.s. derde Zaterdag. Ditmaal gaan we in de richting Bloemendaal—Santpoort. Volgende week nader bericht.

WHAT IS IN A NAME?

Hoewel het weekblad „De Vlam” zich nooit te buiten gaat, principiële kritiek op ons standpunt te oefenen, kan het zich niet weerhouden zich zo nu en dan eens vrolijk over ons te maken. Waarschijnlijk bij gebrek aan andere opmonterende objecten in deze zo somber dreigende wereld kiest zij Spartacus tot voorwerp der lachlust. Dat had Henk Sneevliet ook al gedaan zegt De Vlam. Hij noemde ons „de kloosterbroeders van de heilige Marx”. De Vlam vindt die naam niet goed. Wij ook niet. Ter onderscheiding in de veelsortigheid der marxisten hier te lande vindt het blad de naam Calvino-marxisten beter passend. Wij ook.

Als namelijk deze Calvino-marxisten dezelfde betekenis zullen hebben voor de communistische omwenteling als de Calvinisten hadden voor de revolutie van het burgerdom in de lage landen, dan heeft de Vlam de term niet kwaad aan-gevoeld. Maar..... eh..... de vergelijking handhavende, en zonder ons vrolijk te maken, welke naam zou dienovereenkomstig de Vlam-marxisten toekomen?

17 JULI 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No 29

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

De betekenis der verkiezingen

Het peil.

Meen niet lezer, dat over de betekenis van de verkiezingen weinig te zeggen valt, wanneer wij ze beschouwen vanuit het standpunt van de klassenstrijd. Maar de betekenis zullen wij inderdaad niet in de allereerste plaats afmeten naar de wijze waarop de bijna vijf miljoen geldige stemmen zijn uitgebracht, noch naar de percentages of het aantal zetels, dat de mededingende partijen hebben verkregen. Dat is, hoe vreemd dat velen nog voorkomt, niet het belangrijkste. Wel zullen we daar straks nog even op terug komen, maar het is nodig eerst de aandacht te richten op andere kwesties.

Er is een tijd geweest, dat de nog betrekkelijk jonge arbeidersbeweging de verkiezingsacties, en de parlementaire politiek, zag als een deel van de gehele klassenstrijd en dat door vriend en vijand gesproken werd, over de alzijdige verheffende invloed, die deze klassenstrijd, zowel op de arbeiders individueel als op de klasse, uitoefende. Er zijn nog van deze Mohikanen, vastgeroest in dit oude denken. Er zijn nog partijen, die spreken van klassenstrijd, al zullen zij, daar waar hun partij de macht in de staat heeft veroverd, de werkelijke klassenstrijd niet meer toelaten.

Maar wanneer iets moet opvallen, dan is het het misdadig lage peil, waarop speciaal door de zogenaamde arbeiderspartijen tegenwoordig verkiezingsacties worden gevoerd. We laten het gaarne aan de partijgangers over uit te maken, wie „begonnen” is. Uit het kinderleven en uit burea- en familieruzietjes weten we hoe onbegonnen en vruchteloos een dergelijke uitzoekerij is. Vast staat, dat „De Waarheid”, „Het Parool”, ja tot het zogenaamde onafhankelijke socialistische weekblad „De Vlam” toe, er aan hebben mede gedaan de concurrerende socialistische partij te besmeuren met het vuilste vuil, dat bijeen gegaard kon worden, onverschillig uit welke troebele bron afkomstig. „De Waarheid” komt met documenten, ondertekend door Herbert Wolk, eenmaal Kriminallrat en medewer-

ker van Schreieder, en door Ernst May, Kriminall-Oberst-Sekretär, leider van het kamp der Duitse contra-spionage. De sociaal-democratische pers, „Het Parool” onafhankelijk dagblad voorop, komt ter verdediging van Votrink tegen de aantijgingen van Stalinistische zijde, met officiële verklaringen van Hans Rauter, General der Waffen S.S. und Höhere Polizeiführer, inhoudende dat Koos Votrink „als politicus een zeer fatsoenlijk mens is”. Datzelfde blad opent daarbij de aanval op de Stalinistische partij met de bewering, dat communisten bereid bleken in de bezettingstijd een Russland-Spiel te spelen. Dat wil zeggen, zich dienstbaar te betonen voor de Duitse contra-spionage tegen Rusland. Daarbij valt één ding op, dat beide partijen gebruik kunnen maken van rapporten van de opsporingsdienst van het prachtige „Bureau Nationale Veiligheid”, dat daarmee tegelijkertijd eigen corruptheid demonstreert. Door deze hele vunze propaganda-historie doemen de namen van duisterlingen als Arnold Meijer en Jan Baars op. Eigenlijk maakt „De Vlam” het nog een graadje erger. Op de laatste avond voor de verkiezingen werden op grote schaal extra-edities van „De Vlam” verspreid. De eerste regel van dit vord stelde, dat de Vlam-redactie „er bij haar optreden van uit gaat, dat het socialisme niet alleen een politiek-economische oplossing is, doch tevens een levenshouding, gebaseerd op eerlijkheid, solidariteit, kameraadschap en fatsoen.”

Jawel, zij trachtte aan de vernieuwing van de socialistische arbeidersbeweging mede te werken. Jawel, wij weten, dat daarom af en toe ook lonkjes werden geworpen naar het Stalinisme. De eenheids-gedachte werd er dikwijls in die kring naar voren geschoven en meermalen, o.a. na de vorige verkiezingen, werden blijken gegeven van een zekere sympathie. Maar nu brengt het hoofdartikel op de binnenpagina van deze extra-editie onder de titel „Waarom lastert de Waarheid?” eindelijk de „onthulling”, dat het stalinisme reeds van 1926 af bondgenoot van het fascistisme is geweest. Wij gaan

op het artikel verder niet in. We laten dus daar, of de beschuldigingen juist zijn, of onjuist. Wat we slechts willen vastnagelen is, dat de Vlam daarover in het verleden steeds heeft gezwegen, maar nu, uitgesproken bij deze verkiezingen, komen moet met een extra-editie, waarmee zij haar „onafhankelijkheid” prijs geeft en oproept te stemmen op lijst 2 van de sociaal-democratie.

Eerlijkheid, kameraadschap en fatsoen vóór, mijne heren.

En dan rijst nu de eenvoudige vraag: wat is er, wanneer men deze verkiezingen nog aanmerkt als deel van de klassenstrijd, van de alzijdige verheffende invloed op de arbeidersklasse te bemerken? En het antwoord kan niet anders luiden dan niets, totaal niets meer. Deze verkiezingen demoraliseren de arbeiders. Zij verscheuren de klasse. Zij degraderen de klasse tot een massa, die met de vuilste middelen in de oorlogsfronten der imperialisten wordt geplaatst.

Geen deel van de klassenstrijd.

Daarmede komt vast te staan, dat de parlementair-politieke strijd niet meer kan worden gezien als een deel van de zelfstandige strijd van de klasse. En in zoverre is het een, door ons niet gevraagd, bewijs voor de stelling, dat de tijd van het proletarisch parlementarisme voorbij is. Maar er blijkt tevens uit, dat de klasse zich van dit alles moet losmaken en eigen nieuwe wegen zal moeten zoeken.

Hiermede komt ook de directe waardering van deze verkiezingen aan de orde. Dat de bezittende of heersende klasse er in slaagt de arbeiders in te prenten, dat door deze verkiezingen wordt bepaald op welke wijze Nederland zal worden bestuurd, sterker, dat de arbeidersklasse als grootste klasse zelf bepaalt welke sociale, economische en politieke lijnen in de komende vier jaren zullen worden gevolgd, tekent het nog zwakke politieke inzicht van onze klasse.

Twee kwesties beheersten de propaganda van alle partijen. Al het andere was daaraan ondergeschikt. Het eerste was, kiezen we vóór of tegen Rusland, hetgeen tegelijkertijd betekent, vóór Rusland of vóór het Westerse monopolie-kapitaal. De tweede kwestie was, kiezen

Vervolg op pag. 4